

“Jag blir rädd att den generation som nu växer upp missar något”

Se mig! Faller dagens småbarn offer för en “media-knarkande” vuxenvärld? (del av skulptur, Charlotte Gyllenhammar)?

Jag har varit mamma i drygt 18 år och har ägt en smart-phone i fem. Datorn blev en stor del i mitt liv när jag fick en egen bärbar, länge var det bara en skrivmaskin för mig. Jag älskar att använda dem båda. Informationen är nära, mina älsklingsserier finns där och jag kan skriva och läsa var jag än är. Underbart tillfredställande. Tyvärr känner jag ibland att jag suggs in i den virtuella världen. Jag har då svårt att släppa den, för att vara med i livet som försiggår omkring mig i hemmet. Ibland kan jag också känna mig lite ensam där jag sitter i mörkret med hörlurar och ser på en BBC-deckare.

Maken kan klaga över att jag hänger på Facebook mer än med honom, jag känner ibland lite skuld. Jag klagar för all del själv, både på maken och mina tre tonåringarn som lever nästan helt via sina lurar som det verkar. Då och då utlyser jag teknikfria dagar eller helger!

Som sexbarnsmamma får man ofta frågor som rör barn. Det kan gälla amning, förlossning, sömn och uppfostran etc. Jag svarar efter bästa förmåga. Fokus ligger dock på att man ska göra det som passar för en själv. Att kritisera hur andra hanterar sina barn är minerad terräng, jag ger mig inte gärna in i den debatten. Men för en tid sedan såg jag något som gjorde mig ledsen. Jag såg en mamma, med sitt lilla barn i en barnvagn. Barnet försökte påkalla mammans uppmärksamhet, dock förgäves. Mamman hade stora hörlurar på som var hopkopplade med hennes telefon. Den stirrade hon in i och barnet såg hon ej. Jag tänkte på detta

resten av dagen och blir rädd att den generation som nu växer upp missar något. Hur ska små barn signalera till omgivningen, hur ska föräldrarna kunna tolka vad som sker, hur blir det med anknytningen och interaktionen om ena parten avskärmar sig och den andra gör allt den är programmerad att göra utan resultat? Resignerar barnet inför detta eller kommer det att få skrika högre, nypa hårdare eller kasta längre? Smartphones är extra beroendeframkallande, de finns tillgängliga hela tiden. Och det kan ju vara något viktigt. De är dessutom konstruerade så att man ska triggas att använda dem mer, spel skraddarsys för att ge oss de dopaminkickar vi hungrar efter. Inget konstigt med det.

Jag ser en tydlig skillnad här mellan mina två kullar av barn de “pre-smartphones” och “post-”. De senares generation växer upp med vuxna och för all del äldre syskon som mestadels stirrar in i sina mobiltelefoner även under middagen. Det sociala samspelet som man måste lära sig, är inte tillgängligt för dem i samma utsträckning. När jag drog de äldsta barnen och för all del de yngre också i barnvagn, tittade jag på dem. Tillsammans upptäckte vi världen, pekade på fåglar, hundar och flygplan.

Jag vet inte om detta är viktigt för barns utveckling, det får väl framtiden utvisa. Men att ha en förälder som stirrar in i en telefon på promenaden på detta vis kändes ärligt talat inte bra.

Jag tänker koppla ur så länge småbarnen är med mig. Den korta tiden tillsammans under en arbetsvecka ska från och med nu vara telefonfri. Jag lovar och svär.

*Anna Voltaire, läkare, sexbarnsmamma och skribent. Stockholm
E-mail: swevoltaire@gmail.com*